

[Knud Kristensen.]

Fremstilling gaaende ud paa, at jeg skulde have fremsat Insinuationer over for Socialdemokratiet; jeg henviser i saa Henseende det ærede Medlem til at læse Rigsdagstidenden. . . . (Hvidberg: Det er det, jeg har gjort, det er derfra jeg har det!) . . . Det har det ærede Medlem ikke haft noget ud af. . . . (Hvidberg: Jeg citerede ordret!) . . .

Maa jeg saa sige med Hensyn til den højtærede Udenrigsminister, der ligesom nu den højtærede Statsminister beklagede sig over Insinuationer, at de jo selv paastaar, uden at føre noget som helst Sandsynlighedsbevis derfor, at vor Udtalelse om Udenrigsministeren ikke er reel, men sigter mod et andet Maal. Det er Insinuationer, som de tillader sig, ved Siden af at de paastaar, at hele Sydslesvigpolitikken fra vor Side har været bestemt af rent partipolitiske Hensyn. Jeg henstiller til dem i deres moralske Overvejelser ogsaa at tage sig selv med, se paa, hvordan de selv optræder.

Saa maa jeg endvidere sige til den højtærede Udenrigsminister, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalte, at man kunde forlange, at den højtærede Udenrigsminister, naar han ikke var enig i Standpunktet, sagde det. Men han har ikke sagt det i Regeringen. Jeg har ikke citeret den Udtalelse før, men den har staaet i „Social-Demokraten“ og andre Blade, og det er maaske tilladeligt, da det nu er den, det drejer sig om, at citere den. Den lyder saaledes:

„Det kan ikke være rigtigt at berøve Sydslesvigerne deres naturlige Ret til selv at tilkendegive deres Ønsker om Landsdelens fremtidige Styreform og politiske Stilling. Den danske Regering maa tværtimod anse det for retfærdigt og rimeligt, at der sikres Befolkningen i Sydslesvig Adgang til — saafremt den selv nærer Ønske derom, og naar Forholdene efter en Aarrækkes Forløb er tilstrækkeligt afklarede dertil — under betryggende Vilkaar og paa eget Ansvar at udøve sin Selvbestemmelsesret og frit tilkendegive sine Ønsker om Landsdelens politiske Fremtid og Styreform.“

Det var det, der, efter Forhandling i Ministeriet, hvori den højtærede Udenrigsminister deltog, og hvor han medvirkede ved Udformningen ikke blot af denne, men af en hel Række andre Ændringer i hans foreløbige Udkast, meget omfattende og indgaaende Ændringer, var Ministeriets Standpunkt, og naar det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen udtaler sig derom, saa er det noget, han ikke kender det mindste til, det

ved han ikke det fjerneste om. Jo, det var Ministeriets Standpunkt, og den højtærede Udenrigsminister gjorde ikke den mindste Indvending derimod. Det var det, vi kom til, og det var det, det var den højtærede Ministers Pligt at søge at faa Rigsdagen til at gaa med til. Det lykkedes ikke, men det, som kan bebrejdes ham, er, at han nu bag efter tilkendegiver, at han heller ikke ønskede, at den skulde gaa med til det. Det er deri, Dobbeltspillet ligger.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Harald Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Petersen: Baade det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen og den højtærede Udenrigsminister har talt om Metoden, der er bragt i Anvendelse. Jeg ved ikke, om der er noget at udsætte paa den Metode, jeg har anvendt: jeg forelægger Udenrigsministeren et Manuskript til en fuldt udarbejdet Tale, og jeg holder denne Tale, som gengives Ord til andet i Referat — altsaa efter forudgaaende Godkendelse af den højtærede Udenrigsminister, over for hvem jeg havde dokumenteret, hvad jeg agtede at sige i min Tale. Jeg tror ikke, at der ved den Metode er hverken noget underfundigt eller noget, man kan sætte en Plet paa. (Finansministeren [H. C. Hansen]: Blev den ogsaa forelagt Statsministeren?). Den blev forelagt Udenrigsministeren, som det er sagt et Par Gange tidligere, ud fra den Opfattelse, jeg havde; jeg fandt, det var af væsentlig Betydning, at jeg paa ethvert Trin af Udviklingen var i Overensstemmelse med den højtærede Udenrigsministers Skøn i disse Anliggender. Jeg troede ikke, det var nødvendigt blandt Kollleger, naar man forelægger en udarbejdet Tale, at have Vitterlighedsvidner med, saaledes som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen aabenbart mente, man skulde have, for det, der staaer refereret, er Ord til andet det, der blev forelagt den højtærede Minister. Jeg maa maaske lige i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at det var ikke September i Fjor, der var Tale om, det ligger betydelig nærmere, det var September i Aar, det drejer sig om.

Men saa maa jeg maaske sige til den højtærede Udenrigsminister, der beklagede sig over Metoden, at det forekommer mig, at den Metode, den højtærede Minister nu slog ind paa, i hvert Fald ikke kan være mere anbefalelsesværdig. Hvad var det, den højtærede Minister sagde? Det var dette, at det er en forvrænget Fremstilling,